

EL MELICACO BURLETA (6) MODES

Un relat de: [Jacques Fiston](#)

MODES

Aquest matí, feia força fred. Al metro, hi havia un noi que m'ha sorprès per la seva indumentària. Era un adolescent d'uns 16 o 17 anys i anava vestit amb un anorac ben gruixut, d'aquests que es porten ara, que semblen inspirats en la icònica figura dels neumàtics Michelin, uns pantalons texans curts fins al genoll i calçava unes xanquetes. No duia mitjons. El primer que he pensat és "pobre noi" potser no te calers per comprar-se uns mitjons, però no era aquest el problema si tenim en compte el mòbil de darrera generació que consultava.

Simplement era un adolescent que necessitava reafirmar la seva personalitat i cridar l'atenció.

Aquest fet banal m'ha fet pensar en la manera de vestir dels joves i dels no tan joves.

Quan jo era petit, quan hi havia algun company que duia els pantalons estripats, era perquè a casa seva no anaven gaire bé de peles. Recordo companys d'escola amb els pantalons sargits. Ara no! Ara els porten estripats i no és que siguin pobres, no, és que és moda! Si ho veiessin els meus avis! Doncs sí, és moda anar amb els pantalons estripats. Ep, que es veu que no són pantalons vells, els compren nous! De nou en nou i plens de sets. I això no és tot, són més cars que els altres. Així m'ho han explicat les persones millor informades respecte aquest tema: els meus alumnes; molts d'ells utilitzen aquest tipus de pantalons. Quan els he plantejat la possibilitat de comprar-ne uns de normals, més econòmics, i estripar-los un mateix a casa, la resposta que he rebut ha estat rotunda: NO! M'han comentat també, que els estrips estan ben estudiats, ben dissenyats i col·locats en els llocs correctes, per tant si t'ho fas tu mateix es nota molt. Vet aquí una professió que ignorava: estripador de pantalons. Quins estudis calen per dedicar-s'hi? Disseny i moda d'estrips, enginyeria tècnica de forats, màster en costura de descosits?

Deixant de banda la moda dels adolescents, el món de la moda sempre m'ha semblat ben estrany; francament, no he entès mai com funciona això de "aquest any es portaran els colors crus" o "aquesta temporada la tendència anirà cap a uns vestits menys escotats i més cenyits". Qui ho decideix? El govern? La conselleria de cultura? Tots sabem que el senyor "Corteinglés" era qui decidia quan arribava la primavera, però si aquest any els pantalons han de ser de pota d'elefant, o els estrips aniran més amunt o més avall no en tinc ni idea de qui és l'encarregat de determinar-ho.

Recordeu la moda "mini" i la moda "maxi" respecte la llargada de les faldilles que duïen les noies? Ara, quan ve el bon temps, algunes noietes van a la moda "nadi" si agafem com a referència la llargada de les faldilles. Deu ser que les renten sovint i la roba s'encongeix molt.

I els qui s'obsessionen per "anar a la moda"? Som-hi.

Està comprovat que persones dins d'un mateix grup social, vesteixen de forma similar. Agafem com a exemple els hàsters. Aquest grup ha aparegut fa uns anys i es caracteritza perquè els seus seguidors duen una barba llarga i molt cuidada, el cabell curt pels costats i amb un espectacular "tupé", pantalons de "pitillo", camises o jerseis amb força dibuixos i ulleres de pasta (moda retro en diuen, que es veu que és anar vestit com als anys 60 o 70, però ara).

Perdó, em diuen que no són hàsters, són hípters. Caram, caram. Busco per internet (el gran déu de la sapiència) i també se'ls anomena "modernets" (m'agrada més, és més nostrat). Llegeixo que al Regne Unit i als Estats Units n'hi ha hagut que s'han fet un implant de barba! No perquè tinguessin greus cicatrius o algun problema capil·lar, si no per ser modernets i anar a la moda hàster (o hipster)! Increïble però cert!

Per acabar aquest melicaco de modes, vestits, forats i barbes us explico un acudit que en Jaume Muntanya, l'explica atribuint l'anècdota al "Metro", un dels barbers de Teià d'aquells anys: Mentre el Metro estava afaitant un senyor, s'adonà que aquest anava amb espadenyes però sense mitjons. El Metro amb to sorneguer li va deixar anar: "Caram aquests mitjons que porteu són de bona qualitat, no se us foradaran pas". El client sense immutar-se, li va respondre: "No us ho penseu pas. Duc uns calçotets de la mateixa roba i ja hi tinc un forat al cul".

JOAN CARLES FRANQUET